

sentligt maatte betragtes som en Forbindelsesbane, og at det saa maasse vilde være mindre rigtigt, at der blev ydet Amtstilskud, ligesom jeg ogsaa tror, at et æret Medlem nævnte, at Kjøbstadkommunerne neppe vilde være tilfredse med at yde Noget dertil. Dette indrømmer jeg fuldkomment. Derksom Banen skal anlægges efter den korteste Linie og altsaa nærmest kun som en Forbindelse mellem Herringbanen og Vestbanen, saa finder jeg ikke, at der er nogen Grund for Amts- eller Kjøbstadkommunerne til at yde Tilskud til Banen, og jeg betvivler ogsaa, at disse ville gaa ind derpaa, saa at altsaa forsaavidt Banen maasse neppe kommer til Udførelse, selv om Linien bliver staaende uforandret i Lovforslaget. Det forekommer mig, at der var fuldstændig god Grund til i Lovforslaget at bibeholde den oprindelige af Ministeren og Landstinget ifjor vedtagne Form; thi derved vilde det have været muligt at forhandle med Amtet om de Linier, som fandtes heldige, og maasse ogsaa at foretage en fornyet Underfølgelse. Derved vilde jo Intet være foregrebet; thi bestandes saa desuagtet den her bestemte Linie at være at foretrække, nu vel, saa for mig gjerne. Jeg skal tilføie, at, skjøndt den vestlige Linie jo berører min Egn temmelig stærkt, saa beder jeg dog det ærede Thing at være overbevist om, at denne Linie for mig har en aldeles forvindende, ja, jeg kan gjerne sige aldeles ingen Betydning. Jeg har for Liden ikke mere end omtrent 1½ Mil til en Station, og det kan maasse ogsaa i flere Tilfælde være ligesaa heldigt ikke at have nærmere til Stationen, saa hvad min Person angaar — og det er vel bekendt blandt Beboerne i min Egn — interesserer denne Linie mig ikke videre; men jeg kan for de andre Beboeres Bedkommende ikke Andet end udtale mit Skjøn, og det er det, som jeg nu har begrundet. — Mit andet Vindringsforslag er stillet til § 5 og angaar Udredelsen af det Bidrag, som skal paalignes Amtskommunerne, og som falder paa det bortfæstede eller bortforpagtede Hartkorn. Flere ærede Medlemmer have ligesom jeg udtalt deres Misbilligelse af Lovforslagets Affattelse, og jeg har derfor foreslaet den ændret saaledes, at Bidraget af det bortfæstede Hartkorn skal udredes af Gieren, men forrentes af Brugeren med 4 pCt. aarlig. Denne Tanke blev ved 1ste Behandling udtalt af det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds. (Haffner), og den kan jeg fuldstændig anbefale. Vel erklærede det ærede Medlem, at han kunde være tilbøjelig til at tage Lovforslaget uforandret, uagtet han fandt, at denne Bestemmelse var mindre heldig; men jeg for min Part vil sige, at det forekommer mig at være Lovgivningsmagtens første Opgave saa vidt muligt at affatte Lovene saaledes, at der ikke ved deres Udførelse kan opstaa Retstrætter. Jeg kan ikke skjønne Andet, end at det saa antages at være muligt, at Retstrætter kunne opstaa, naar Bestemmelsen bliver staaende ufor-

andret, som den er, og jeg vil derfor meget tilraade, at man, naar man har Blikket aabent for, at der er en Mangel tilstede ved Lovforslaget, som paa en temmelig nem Maade kunde afhjælpes, saa ikke laar sig tiltaals med, at det i Grunden har Mindre at betyde, men at man overfor Befolkningen vil vise, at, ligesaa vel som man forlanger en punktlig Overholdelse og Efterlevelse af Lovbestemmelserne fra dens Side, saaledes vil man ogsaa paa ethvert Punkt affatte Lovene saaledes, at de ikke specielt give Anledning til Tvistigheder. — Det tredje Vindringsforslag, som jeg har stillet, nemlig til § 6, angaar Udtydelsen af den Bestemmelse, at hele Expropriationsudgiften skal udredes af de paagældende Egne. Jeg saa antage, at det er for Silkeborg-Herringbanens Bedkommende, men muligvis er det ogsaa for Herring-Skjernbanens Bedkommende, at Expropriationsudgiften skal udredes helt af de paagældende Egne. At paalægge denne fattige og tyndt befolkede Egn en større Byrde, kan jeg ikke finde heldigt, thi det er jo næsten kun at give med den ene Haand og tage med den Anden, idet man vel har nedsat Amtskommunernes Bidrag noget, men samtidig har paalagt dem en forøget Expropriationsudgift. Jeg har derfor foreslaet, — og det forekommer mig at være rimeligt — at dette Punkt blev udfjort, og at det blev ved Bestemmelsen i Loven af 23de Mai 1873; men skulde det ærede Thing være af en anden Mening, saa er dette dog et Punkt, som forekommer mig at have noget Mindre at sige. De Forslag, som ere stillede af det ærede 4de Medlem for 7de Kreds. (Hauerslev) ere motiverede af ham, og jeg skal saaledes ikke opholde mig længe derved. Ogsaa jeg finder, at der er fuld Anledning — hvad forøvrigt ogsaa blev udtalt af flere ærede Medlemmer ved første Behandling — til at optage disse to Baner i Lovforslaget, og jeg kan kun gentage, at det staar for mig, som om det ikke vilde være vanskeligt for den høitærede Minister at føre Loven igjennem i denne Skikkelse i Løbet af ganske kort Tid. Jeg skal for Diebliffet ikke udtale mig videre om Sagen, men anbefale ikke alene de af mig selv men ogsaa de af det nævnte ærede Medlem stillede Forslag til det hies Things Velvillie.

Tessen: Den sidste ærede Læser (Clausager) udtalte ved Slutningen af forrige Møde, at han vel kunde forstaa, at de af Thingets Medlemmer, som ikke fandt, at det burde røstfæres at sende Lovforslaget tilbage til det andet Thing, vilde stemme imod Udvalgsneskættelse, og derefter blev Forslaget om et Udvalg forfattet af et meget stort Flertal af Thinget. Det blev derved tilfjendegivet, at det var Thingets Bestemmelse at tage Loven, saaledes som den nu foreligger, og dette, fordi der var Fare for, at, hvis den sendtes tilbage til det andet Thing, de Forandrin-